

Arrest

nr. 56 439 van 22 februari 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 december 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat E. DELVAUX verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Gezien de bestreden beslissingen voor verzoekers op dezelfde motieven steunen, en zij hiertegen dezelfde middelen hebben aangevoerd, is het aangewezen om beide beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten teneinde een goede rechtsbedeling te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 24 februari 2010 het Rijk binnen en dienden op 22 april 2010 een asielaanvraag in. Op 23 november 2010 werden beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

2.2. De bestreden beslissing voor mijnheer X (verzoeker) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense afkomst te zijn. U bent geboren op 28 oktober 1969 in de stad Hrazdan. U woonde sinds 2000 met uw partner Harutyunyan Arusyak (O.V. 6.608.305) in Jerevan. U was zelfstandig juwelier.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van volgende redenen. Op 1 maart 2008 vonden er in de stad Jerevan demonstraties plaats naar aanleiding van de resultaten van de presidentsverkiezingen. U hoorde van de bureaus dat de betogers met geweld waren verdreven. Uit nieuwsgierigheid gingen u en uw vrouw 's middags kijken aan de Franse ambassade en het standbeeld van Miasnikyan. Tegen de avond aan hoorden jullie schoten. De mensen raakten in paniek en u en uw vrouw wilden wegrekken. Omdat de straten waren afgesloten, gingen u en uw vrouw schuilen onder een afdak. U pakte vervolgens uw gsm en begon te filmen. U filmde hoe een man naar jullie toe rende en neergeschoten werd. Hij werd aan het hoofd geraakt en stierf ter plaatse. Op dat moment verschenen 4 politiemannen die zagen dat u aan het filmen was. Uw gsm werd afgenomen en u werd neergeslagen. U en uw vrouw werden meegenomen naar het politiebureau. U werd 7 dagen vastgehouden en regelmatig geslagen. Op 7 maart 2008 werd u vrijgelaten, op voorwaarde dat u een document ondertekende. Die dag kwam u te weten dat uw vrouw vanuit het politiebureau was overgebracht naar het ziekenhuis, waar er een miskraam werd vastgesteld. Bij uw vrijlating kwam u toevallig een jongen tegen, die net als u was opgepakt bij de gebeurtenissen op 1 maart 2008. U nam deze jongen mee naar uw huis, zodat hij iemand kon opbellen om hem op te halen. U vertelde hem de reden van uw arrestatie. Op 11 maart 2008 besliste u dat het beter was om een tijdje de stad te verlaten. U ging naar uw moeder in Hrazdan. Diezelfde dag kwamen 2 personen naar uw huis om naar u te vragen. Omdat ze geen informatie kregen van uw vrouw zeiden ze dat ze later terug zouden komen. Een paar uur later kwamen deze 2 personen terug en stelden zich voor als vertegenwoordigers van de oppositie. Ze bedreigden uw vrouw en zeiden dat u zich 's morgens diende aan te bieden in het lokale partijbureau. U vrouw belde u op en vertelde wat er gebeurd was. Diezelfde nacht bent u met een taxi uw vrouw gaan ophalen. Jullie gingen samen terug naar Hrazdan. Op 18 mei 2008 vielen 4 mannen het huis in Hrazdan binnen. U en uw vrouw werden met geweld in een zwarte jeep gesleurd en meegenomen naar een voor u onbekende locatie. Deze mannen eisten het filmpje dat u met uw gsm had opgenomen. U vertelde dat u niets gefilmd had. Hierop begonnen ze u te slaan. Hierbij hebben ze uw vingers gebroken. De jongen die u op 7 maart had ontmoet, kwam de kamer binnen en zei dat u de waarheid moest zeggen. Ze bedreigden u en eisten het filmpje. Na 7 dagen lieten ze u vrij op voorwaarde dat u hen binnen de week het filmpje zou bezorgen. Op 25 mei 2008 werden u en uw vrouw teruggebracht naar Shengavit. U en uw vrouw besloten om te vluchten. Diezelfde dag vertrokken jullie naar een tante van uw vrouw in Sevan. Jullie verbleven daar ongeveer 1 jaar. In juni 2009 kwamen er 2 mannen naar jullie vragen. U en uw vrouw verstopten zich in het duivenhok in de tuin. 's Nachts vluchtten jullie naar een andere tante in Charberd, waar jullie 8 maanden verbleven tot aan jullie vertrek uit Armenië. U had regelmatig contact met uw buur om te informeren of er nog naar u gezocht werd. Uw buur vertelde dat er veel convocaties voor u werden achtergelaten en dat er nog regelmatig mensen naar u kwamen informeren. U en uw echtgenote verlieten Armenië uiteindelijk op 24 februari 2010. Jullie zijn vanuit Jerevan met het vliegtuig, met jullie eigen paspoorten, vertrokken naar België, met een transit in Tsjechië. Jullie bereikten België diezelfde dag. Op 22 april 2010 dienden u en uw echtgenote Harutyunyan Arusyak (O.V. 6.608.305) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties volgende originele documenten voor: uw rijbewijs, uw origineel militair boekje en een convocatie van 08 april 2010.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van de problemen die u kende naar aanleiding van uw aanwezigheid tijdens de manifestatie op 1 maart 2008. U filmde met uw gsm hoe een jongen werd neergeschoten door de politie. Hierdoor kreeg u problemen met de politie en met een oppositiepartij.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulentier dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms

op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden (cf. u werd samen met uw vrouw meegenomen naar het politiebureau, waar u zeven dagen werd vastgehouden en hierbij geregeld geslagen werd, uw vrouw kreeg als gevolg van de slagen van de politie een miskraam, u werd verplicht een document te ondertekenen bij de politie alvorens te worden vrijgelaten, u kreeg hierna nog vele convocaties) in de nasleep van uw betrokkenheid bij de politieke gebeurtenissen van 2008 niet aannemelijk. Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft. Nu legde u weliswaar een convocatie voor d.d. 8 april 2010, waarin staat dat u zich moest aanbieden op 15 april 2010. In deze convocatie staat echter nergens om welke reden u zich diende aan te bieden. Er moet dan ook worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming zou lopen in uw land van herkomst.

Uw verklaringen dat u nog steeds gezocht zou worden door de Armeense politie worden verder ondermijnd door het feit dat u Armenië op 24 februari 2010 met het vliegtuig op een officiële, legale manier hebt verlaten en u hierbij gebruik maakte van uw eigen paspoort (CGVS gehoor 06/09/2010, p.10). U verklaarde dat u gecontroleerd werd op de luchthaven van Jerevan. Zowel u als uw vrouw verklaarden dat dit zonder problemen is verlopen (CGVS gehoor 06/09/2010, p.10; CGVS gehoor vrouw, p.9). Indien u op dat moment werkelijk gezocht zou zijn door de Armeense politie vanwege de beelden die u tijdens de manifestatie van 1 maart 2008 zou hebben gemaakt, zou men toch mogen verwachten dat u problemen zou hebben gekend bij uw uitreis vanop de luchthaven van Jerevan.

Wat uw verklaarde vrees voor vervolging door de oppositie betreft, dient te worden opgemerkt dat u deze evenmin aannemelijk heeft weten te maken.

Afgezien van het feit dat u de Belgische asielinstanties geen enkel bewijs aanbracht van de problemen die u met mensen van de oppositie zou hebben gekend, hoewel u verklaarde door hen ernstig te zijn mishandeld waarbij uw vingers werden gebroken (CGVS gehoor 06/09/2010, p.14-15; CGVS gehoor 30/09/2010, p. 8), werd in dit verband een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. Zo verklaarde u dat u in Sevan heeft verbleven van 25 mei 2008 tot juni 2009 en daarna in Charberd van juni 2009 tot 24 februari 2010 (CGVS gehoor 06/09/2010, p.15-16; CGVS gehoor 30/09/2010, p.9-10). U verklaarde dat mensen in juni 2009 naar u en uw vrouw kwamen vragen, waarop jullie zich verscholen in het duivenhok (CGVS gehoor 06/09/2010, p.16). Uw vrouw verklaarde echter dat het incident waarbij jullie in het duivenhok moesten schuilen plaatsvond in 2008 (CGVS gehoor vrouw, p.19). Het is verder opvallend dat u er niet in slaagde concrete informatie te geven omtrent uw belagers van de oppositie. Zo werd u meermaals gevraagd om welke oppositiepartij het hier concreet ging en waar u zich precies diende aan te melden. U kon hier echter geen concrete antwoorden op geven. U wist alleen dat u naar "het plaatselijke bureau van Shengavit" moest en zou het daar wel aan voorbijgangers kunnen vragen, wat als uitleg echter niet kan overtuigen (CGVS gehoor 06/09/2010, p.14, p.16, p.17; CGVS gehoor 30/09/2010, p.7-8). Het is bovendien opvallend dat uw vrouw verklaarde dat toen in Sevan personen naar jullie zochten, het jullie niet interesseerde wie u belagers concreet waren (CGVS gehoor vrouw p.18). Om alle hierboven uiteengezette redenen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Mochten uw verklaringen over de problemen die u met leden van de oppositie zou hebben gekend toch geloofwaardig zijn, quod non, kan erop gewezen worden dat het niet aannemelijk is dat u en uw vrouw naar aanleiding van deze problemen geen enkele poging hebben ondernomen om hulp of bescherming te vinden in uw eigen land. U verklaarde nochtans dat u door leden van de oppositie op gewelddadige wijze werd meegenomen, zeven dagen door hen werd vastgehouden en hierbij ernstig mishandeld werd. Uw uitleg dat u niet wist waar u klacht kon indienen (CGVS gehoor 30/09/2010, p.10), kan door de ernst van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, niet overtuigen. Uit uw verklaringen

blijkt voorts dat noch u, noch uw vrouw daarnaast geprobeerd hebben de ombudsman te contacteren (CGVS gehoor 30/09/2010, p.10; CGVS gehoor vrouw, p.20). U hebt evenmin hulp gezocht bij een mensenrechtenorganisatie (CGVS gehoor 30/09/2010 p.10, CGVS gehoor vrouw, p.20). Gezien het gebrek aan persoonlijk initiatief en initiatief in naam van uw vrouw om bescherming te vinden tegen deze leden van de oppositie die jullie ernstig bedreigden, dient te worden geoordeeld dat u niet aannemelijk maakt dat u geen beroep kan doen op bescherming binnen uw land van herkomst.

Met betrekking tot de door u en uw vrouw aangehaalde gezondheidsproblemen van uw vrouw (CGVS gehoor 06/09/2010, p.2, p.7, p.11, p.14, p.16-18; CGVS gehoor, p.11; CGVS gehoor vrouw, p.10, p.12-14, p.20-21), moet worden opgemerkt dat u deze medische problemen enkel staft met Belgische medische attesten, waaruit blijkt dat bij uw vrouw een blaasontsteking evenals galstenen werden vastgesteld. Uit deze attesten kan niet worden afgeleid wat de oorzaak is van haar medische aandoeningen, laat staan dat deze verergerd zouden zijn door de door u aangehaalde problemen. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat er in de Vreemdelingenwet een geëigende procedure is voorzien voor verblijfsaanvragen in België omwille van medische redenen. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag voor machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Tenslotte dient nog opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent uw relaas te ondersteunen met uw belangrijkste identiteitsdocument, zijnde uw Armeens paspoort. U verklaarde dat u uw paspoort verloren bent in een park in Brussel (CGVS gehoor 06/09/2010, p.7), maar u kunt niet zeggen wanneer dit precies gebeurde. Tevens geeft u aan dat uw Armeens paspoort een visum bevatte, maar noch u, noch uw vrouw kunnen aangeven door welk land dit visum werd uitgereikt, aangezien de smokkelaar dit zou geregeld hebben (CGVS gehoor 06/09/2010, p.7-8; CGVS gehoor vrouw, p.7). Door het niet voorleggen van uw Armeens paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, ontstaat echter het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw rijbewijs en uw militair boekje bevatten louter persoonsgegevens en de informatie dat u uw legerdienst hebt volbracht, gegevens die hier niet ter discussie staan. De convocatie van 8 april 2010 werd reeds hoger besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.3. De bestreden beslissing voor mevrouw Arusyak Harutyunyan (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense afkomst te zijn. U bent geboren op 28 juli 1972 in de stad Jerevan. U woonde hier samen met uw partner, Aleksanyan Armen (O.V.6.616.556). U was sinds 2006 zelfstandig kapster.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van volgende redenen. Op 1 maart 2008 vond er een demonstratie plaats in Jerevan naar aanleiding van de presidentsverkiezingen. U was op dat moment 2 maanden zwanger. U en uw man besloten om te gaan kijken aan de Franse ambassade wat er aan de hand was. Tegen de avond begonnen de schietpartijen. De bevolking begon weg te lopen. Omdat jullie zagen dat jullie omsingeld waren door de politie, gingen jullie schuilen. Uw man begon met zijn gsm de situatie te filmen. U zag hoe een man werd neergeschoten toen hij naar de schuilplaats wilde lopen. Op dat moment kwamen er 4 politiemannen naar het afdak. Uw man had de tijd niet om zijn gsm weg te stoppen en deze werd afgepakt door de politiemannen. Ze begonnen uw man te slaan en u kreeg ook enkele slagen. U en uw man werden meegenomen naar het politiekantoor. Ze begonnen u te slaan en u voelde zich onwel. U verloor het bewustzijn. Toen u terug bijkwam, zag u dat u in het ziekenhuis was. U werd op de hoogte gebracht dat u uw kind verloren had. U moest 3 dagen in het ziekenhuis blijven. Nadien bent u naar huis gegaan en werd u verzorgd door uw moeder. Op 7

maart 2008 werd uw man vrijgelaten. Hij vertelde u dat hij een document had moeten ondertekenen bij de politie voor zijn vrijlating. Hij bracht een jongen mee naar huis, die net zoals hij was gearresteerd en toegetakeld. Uw moeder is na de thuiskomst van uw man terug naar huis gekeerd. U en uw man besloten dat uw man voorlopig bij zijn ouders moest gaan wonen in Hrazdan. Op 11 maart 2008 verliet uw man het huis. Diezelfde dag kwamen 2 voor u onbekende mannen langs die naar uw man vroegen. U zei dat hij niet thuis was en dat u geen informatie over hem had. Hierop vertrokken de mannen. U was geschrokken en belde uw man op. 's Avonds kwamen deze mannen terug. Ze zeiden dat u zich diende aan te melden op het oppositiebureau en bedreigden u dat als uw man niet zou opdagen, er erge dingen zouden gebeuren. U belde uw man, waarop deze besloot u diezelfde nacht te komen halen met een taxi. U verbleef samen met uw man ongeveer 2 maanden in Hrazdan. Op 18 mei 2008 vielen 4 mannen binnen in het huis waar u zich bevond. U en uw man werden meegenomen naar een voor u onbekende locatie. Ze wilden de gsm van uw man voor het filmpje dat hij had opgenomen. U en uw man ontkenden dat u dit filmpje had gemaakt. Op een dag kwam de jongen die uw man op 7 maart 2008 mee naar huis had gebracht binnen in de kamer. Hij zei dat u de waarheid moest vertellen. Uw man overtuigde jullie belagers om jullie te laten gaan en zei dat jullie de gsm zouden proberen te halen. Na een week brachten ze jullie terug naar Shengavit. Diezelfde nacht zijn jullie gevlucht naar uw tante in Sevan. Jullie verbleven daar ongeveer 1 jaar. Op een dag kwamen er mannen bij uw tante langs. U en uw man verstopten zich in het duivenhok. Hierop besloten jullie naar een andere tante te gaan in Charberd. In 2009 gingen jullie naar Charberd, waar u en uw man ongeveer 8 maanden verbleven tot aan uw vertrek uit Armenië. Uw man had regelmatig contact met uw buur om te informeren of er nog naar u gezocht werd. Uw buur vertelde dat er veel convocaties voor uw man werden achtergelaten en dat er nog regelmatig mensen naar uw man kwamen informeren. U en uw echtgenoot verlieten Armenië uiteindelijk op 24 februari 2010. Jullie zijn vanuit Jerevan met het vliegtuig, met jullie eigen paspoorten, vertrokken naar België, met een transit in Tsjechië. Jullie bereikten België diezelfde dag. Op 22 april 2010 dienden u en uw echtgenoot Aleksanyan Armen (O.V. 6.616.556) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties volgende originele documenten voor: uw rijbewijs, uw geboorteakte, een convocatie voor uw man Aleksanyan Armen d.d. 8 april 2010 en een Belgisch medisch verslag.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde vluchtmotieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot Aleksanyan Armen (O.V. 6.616.556). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar zijn beslissing die zich in het administratieve dossier bevindt.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, met name uw geboorteakte, uw rijbewijs, een convocatie voor uw man d.d. 8 april 2010 en een Belgisch medisch verslag kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte en uw rijbewijs bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. De convocatie van 8 april 2010 afkomstig van het parket vermeldt dat uw man zich moest aanbieden op 15 april 2010. Deze convocatie vermeldt echter nergens om welke reden uw man zich diende aan te bieden. Het Belgische medische verslag bevat de niet betwiste informatie dat u medische problemen kent.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw

onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoekers beroepen zich op de schending van *“de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”* en van *“de artikelen 48, 48/2, 48/3, 49/3 en volgende, artikel 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980”*.

3.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de verzoekschriften blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen invoeren. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.2.2. De schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen. De ingeroepen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet mist juridische grondslag.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Verzoekers beroepen zich op de schending van *“het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951”*.

4.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekers zijn ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikken of kunnen beschikken voor te leggen. Verzoekers zouden met hun eigen paspoort naar België zijn gereisd die ze na hun aankomst in België zijn verloren vooraleer ze asiel aanvroegen. Verzoekers leggen geen bewijs van het verlies van hun paspoorten voor, noch kunnen ze zich de datum hiervan herinneren. Dergelijke loze beweringen ondergraven hun geloofwaardigheid. Verzoekers leggen beiden hun rijbewijs voor, verzoeker zijn militaire boekje en verzoekster nog haar geboorteakte. Ook hun reisweg wordt niet gedocumenteerd, terwijl aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisden, op zijn minst in het bezit moeten zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa zijn aangekomen. Deze vaststellingen doen bij de commissaris-generaal met recht het vermoeden rijzen dat verzoekers bewust hun paspoorten voor de Belgische asielinstanties achterhouden, wat strijdig is met hun nood aan bescherming.

4.3. Verzoekers vrezen vervolging zowel door een oppositiepartij als door de Armeense overheid omwille van hun aanwezigheid bij de demonstratie op 1 maart 2008 tegen de uitslag van de presidentsverkiezingen, waar verzoeker door de politie betrappt werd op het filmen van de incidenten. Verzoekers staven hun aanwezigheid op de manifestatie niet, noch hun verklaringen dat verzoeker de dood van een jongeman filmde met zijn GSM. Ze leggen een politieoproeping voor van 8 april 2010 waarin wordt gevraagd dat verzoeker zich aanbiedt op 15 april 2010 zonder nader bepaalde reden. Verzoeker meent dat *“in dergelijke convocaties nooit de reden staat waarom men zich dient aan te bieden”* en *“In België past de politie trouwens dezelfde praktijk toe”* en geeft dan ook zelf toe dat de convocaties geen bewijs vormt van hun voorgehouden problemen met de overheid. Ten slotte worden verzoekers problemen met een oppositiepartij geheel ondermijnd door hun gebrekkige kennis.

Verzoekers wisten niet eens de naam van de oppositiepartij, noch waar ze zich moesten melden. Voorts verklaarde verzoekster dat ze zich niet interesseerden naar de identiteit van hun belagers in Sevan (zie gehoorverslag CGVS vrouw, p. 18). Verzoekers zochten evenmin enige vorm van nationale bescherming tegen deze oppositiepartij, terwijl verzoekers nochtans beweerden dat ze ontvoerd en mishandeld werden. Verzoekers bewering niet te weten waar hij klacht kon neerleggen en de onbekendheid van verzoekers met een mensenrechtenorganisatie en de ombudsman (zie gehoorverslag CGVS man 30/09/2010, p. 10 en gehoorverslag CGVS vrouw, p. 20), kunnen hun manifest gebrek aan initiatief ter zake geenszins verschonen maar wijzen eerder op een gebrek aan belangstelling en noodzaak hiertoe. Evenmin kan de bewering *“Verzoeker werd nu eenmaal door alle in het conflict betrokken partijen gevisieerd”* hun stilzitten vergoelijken gezien verzoekers enkel gewag maakten van problemen met de Armeense overheid en één oppositiepartij, geenszins van problemen met mensenrechtenorganisaties. Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoekers asielmotieven loutere beweringen blijven.

4.4. De ernst van verzoekers problemen met de Armeense autoriteiten wordt verder afgebroken door hun verklaringen met hun eigen paspoorten zonder enig probleem Armenië te hebben verlaten. De bewering uit de verzoekschriften *“het kan hen moeilijk verweten worden dat zij geluk gehad hebben bij het passeren van de grenscontrole”* betwist bovenstaande vaststelling niet, noch weerlegt ze. Gelet dat verzoekers -althans volgens hun verklaringen nu ze hun paspoorten niet neerleggen- reeds op 24 februari 2010 in België zijn aangekomen en ze pas op 22 april asiel aanvroegen kan bezwaarlijk een dwingende nood aan bescherming worden volgehouden. Deze laattijdige asielaanvraag kan niet worden verschoond door de gezondheidsproblemen van verzoekster.

4.4.1. Uit de objectieve informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat de personen die betrokken waren bij de evenementen van maart 2008 en hun familieleden, die zich niet bezondigd hebben aan strafbare feiten, vandaag omwille van hun betrokkenheid bij deze evenementen niets meer te vrezen hebben en geen risico meer lopen gearresteerd en vervolgd te worden. Bovendien werd in juni 2009 een amnestieregeling uitgevaardigd (SRB, Armenië, Beoordeling van de actuele vrees van politieke opposanten sinds de gebeurtenissen ivm de presidentsverkiezingen van februari 2008, p. 4-5). De objectieve informatie stelt derhalve het ontbreken van een actueel vervolgingsrisico vast, wat door verzoekers niet wordt betwist.

4.5. Uit de neergelegde medische attesten blijkt dat verzoekster lijdt aan een blaasontsteking en galstenen. Hoe dan ook zijn medische attesten geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoekster haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468).

4.6. Tot slot maken de neergelegde rijbewijzen en het militair boekje van verzoeker evenmin een vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers aannemelijk.

4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van de dossiers blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.3. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 64 235 / IV en RvV 64 244 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK